

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 2.286 van 3 oktober 2007
in de zaak X/Ilde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Slovaakse nationaliteit, op 6 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 juli 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij diende op 16 februari 2007 een aanvraag tot vestiging in op basis van haar zelfstandige activiteit.

1.2. Op 13 juli 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 18 juli 2007 en luidt als volgt:

“(…)

heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op vestiging als zelfstandige : betrokkene oefent een economische activiteit uit op een bijkomstige en/of marginale wijze. Uit de overgemaakte overeenkomst inzake folderbedeling blijkt dat betrokkene folders dient te verdelen in een beperkte regio. Dergelijke zelfstandige activiteit dient als marginaal en/of bijkomstig te worden beschouwd.

“(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1.1. Verwerende partij verwijst naar artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en werpt op dat het verzoekschrift nietig is omdat verzoekende partij in het inleidende verzoekschrift geen uiteenzetting van de feiten heeft gegeven.

2.1.2. De uiteenzetting van de feiten mag bondig zijn op voorwaarde dat het verzoekschrift de Raad en de verwerende partij over de juiste toedracht van het geschil inlicht (R.v.St., nr. 126.721, 22 december 2003). Aangezien dit in casu het geval is, is het doel van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bereikt.

De exceptie is ongegrond.

Over de gegrondheid van het beroep.

2.2.1. Verzoekende partij voert, in een eerste onderdeel van het middel, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.2. Er dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006) Verzoekende partij bespreekt in haar verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat zij niet kan voorhouden deze niet te kennen.

2.3.1. Verzoekende partij voert, in een tweede onderdeel van het middel, de schending aan van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet en van artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Zij betoogt dat artikel 45 van het vermelde koninklijk besluit niet voorziet dat de economische activiteit op haar al dan niet bijkomend of marginaal karakter wordt beoordeeld en dat de in de bestreden beslissing aangehaalde weigeringsmotieven vallen buiten deze opgesomd in artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Artikel 40, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt onder E.G.-vreemdeling verstaan, iedere onderdaan van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschappen die verblijft in of zich begeeft naar het Rijk en die:

1° hetzij er een werkzaamheid in loondienst of anders dan in loondienst uitoefent of voornemens is uit te oefenen;”

Betrokken artikel is een omzetting van de Europeesrechtelijke bepalingen inzake het vrij verkeer van personen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen blijkt dat de Europese regelgeving het vrij verkeer waarborgt aan personen die een reële en daadwerkelijke bezigheid van economische aard verrichten of wensen te verrichten, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken (Hof van Justitie, Levin, nr. 53/81, 23 maart 1982). Verzoekende partij betwist de vaststelling van het bestuur niet dat het verdelen van folders in een beperkte regio een activiteit is die als marginaal en/of bijkomstig moet worden beschouwd. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 40 van de Vreemdelingenwet valt. Verzoekende partij kan zich bijgevolg ook niet beroepen op artikel 43 van de Vreemdelingenwet, nu deze wetsbepaling slechts van toepassing is op E.G.-vreemdeling in de zin van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en dan nog in de gevallen waarbij het verblijf geweigerd werd om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid. De stelling van verzoekende partij dat artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet voorziet dat de economische activiteit op haar bijkomend of marginaal karakter wordt beoordeeld is niet dienend, aangezien de mogelijkheid om deze toetsing door te voeren rechtstreeks voortvloeit uit artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

2.4. Verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en de vordering tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.